

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa Ɣo kóždu Ɣobotu w Ssmolerjez knihiczišczerńi w Budyšchinje a je tam ja sčtwórtletnu pšchedplatu 40 np. dostacź.

9. njedžela po swjatej Trojizny.

Łuk. 16, 1—9.

Pšchirunanje wo njeprawym sastojuńiku je jene s naj-
czežskich wschitkich pšchirunanjow. Tola czežkoty Ɣo minu,
hdyž my na swiřowanje ledźbujemy, w kotrymž jo tón
Anjes prajesche a Łukasch nam jo powjedał. „Wón pař
džesche k Ɣwojim póřlam“, tak Łukasch sapočina a jo s tym
do swiřowanja staja s 15. stawom. Hdyž je wón tam
Farisejskich wotpořasał, Ɣo wón nětko na wuczobnikow wo-
broczi, na wschitkich Ɣwojich pšchiwisowarjow, mjes kotrymž
běsche wjele žlonikow a hrěšnikow, jim wobřwědźo, so
dyrbi na hrěchi-wodacze tež nowe žiwjenje pšchincź, napo-
mina wořebje žlonikow, kiž běchu dotal njeřwěrní hospo-
darjo sennskich kubłow byli: „Cžincze řebi pšcheczelow s nje-
prawym mamonom.“ Pohladanje na žlonikow jeho wabi,
tole pšchirunanje wupowjedacź, a so řu jo srořymili,
dopokasujetaj Zachäuf a Matthej. Tak pšchindze řwětko
do teho řczenja. Wono rospaduje do pšchirunanja
řameho a do nałoženia, kotrež jemu tón Anjes da.

1. Tého sastojuńika njeřměmy řebi myřlicź jako řameho
wotrocźka kaž w druhich pšchirunanjach, ale jako řwobod-
neho, jako wyschšeho sastojuńika, kiž mějesche prawo, płačžaze
wujednanja s druhimi cžinicź. Wón je řebi pšches řwoje
knejiske wustupowanje njeřpšcheczelow cžinił, kotřiz jeho pola
jeho knjesa wobřtoržuja, a tón tež namaka, so je tón pšche-
wjele pšchecžinjal porno tej řařkubje, kotraž běsche jemu

pšchiswolena. Duž jemu jeho sastojuństwo wupowjedzi. Tón
sastojuńik ani njespyta řo samolwicź. Ale wón řebi na to
myřli, kař by řo teho jemu hrožazeho wokhudženja řminyl
a řhěřje řwoje wotmyřjenje wuwjedze. Sčt. 3: „Sčto
dyrbju ja cžinicź, dokelž mój Anjes to sastojuństwo wote
mnje bjerje? Kopač ja njemóžu, prořycź řo řanibuju.“
Wón řebi řhutnje pšchemyřli a wopomni, kař ma řo wu-
řhowacź, a hdyž je to prawe namakał, to tež tak řhěřje
kaž móžno cžini. Wón řawoła wschitkich dořžnikow řwojeho
knjesa a řo kóždeho woprašča, kař wjele je jeho knjesej
winojty. A potom řasa jim na kóždu dořžny list mjenje
napisacź, kař běsche wón předy řam řapisał a řa řwojeho
knjesa wulicził. Tón sastojuńik je dwoje řlicžbowanje wjedł:
do knihow řwojeho knjesa mjenje napisał, hacź je do
dořžneho lista piřał a nuts cžahnył. Nětko pař, hdyž
budže wotřadženy, cže řařo dobre cžinicź, řcžož je řhrěřčil,
ale řebi tež s dobom řwój pšchichod řawěřcizcź; duž wón
te dawki řiřcže junřocź nuts njecžehnje, njeřjewi řo tež
řwojemu knjesej, ale dowěřja řo na džakownosć řhudyř,
řpyta řebi řiř řwojich pšcheczelow cžinicź s tym, řo jim
řiř pšchichod řawěřciza; pšchetož te pšchenajeńřte wuczinenja
běchu wěřcže na dlěřřche lěta, řnano řamo na cžař žiwjenja
wobřanknjene. A wón řwój wotpohlad dořpi; wón nje-
trjeba ani kopač ani prořycź; měřto teho řo by řusu
tradał, budže horjewřaty do řětow dořžnikow, kiž předawřche
pocžišcženje rad řabymaju dobroty dla, kotruž je jim
napořledku wopokasał. Ğaj, řamo jeho knjes jeho pokřwali
jeho řkuttowanja dla; jeho mudrořcź řo jemu řpodoba.

2. Nałożenie pschirunanja. Sbożnik sam swoju myśl pschisamka k poslednim słowam pschirunanja: tón Anjes pokhwali tego njepraweho sastojnika, so wón bėsche mudrje czinił, a praji k swojim wuczobnikam a wošebje k tym zlonikam mjes nimi: „czincze bebi pscheczelow s njeprawym mamonom, so woni, hdyž wy tradacze, waš bychu horje wsali do węcnych hětow“, a Lufasch staji brjedža wobaju wuprajenjom sht. 8: „Džeczi śweta šu mudrišche, dylzi džeczi śwetka w swojej schlachče.“

To potajkim, shtož dyrbjachu Jesušowi wuczobnicy, shtož dyrbimy tež my wot njepraweho sastojnika wufnyč, je mudrosč a jenicžy mudrosč, weso niz śweta, hrěšna mudrosč, kotraž šo jeno sa semski pschichod a semsku hētu stara, ale njebjesku, šwjatu mudrosč, kotraž bebi na to myšli, w njebjeskich hětach wobndjenje namakacz. Jesušowi wuczobnicy dyrbja jako džeczi śweta po swojim waschnju runje tak mudri byč, jako džeczi śweta w swojej schlachče; woni nješmędža šo w swojej mudrosči wot mudrosče šwětnych džeczi pschetrjehič dacz. W tej myšli czini tón njeprawy sastojnič prawje a jenož w tej myšli jeho tón Anjes swojim wuczobnikam sa pschiklad staja.

W czim pał pokasuje šo w jenotliwym mudrosč njepraweho sastojnika? 1. W tym, so hroženje swojeho knjesa wopomni a šo šhutnje prascha: „shtó mam czinicž? 2. so hnydom wuwjedže, shtož je sa prawo pösnał, hrozazemu strachej wuńcz, 3. so jemu wostajeny krótki čas nałož, bebi mjes šhudym pscheczelow dobyč. A tole trojake je, shtož dyrbja wschitzu Jesušowi wuczobnicy, shtož dyrbimy tež my wot njepraweho sastojnika namufnyč.

To je, shtož čže nam tón Anjes psches tole pschirunanje na wutrobu položicž: wón čže nam pokasacz, so my, hdyž šmy pola njeho wodacze hrěchow namakali, dyrbimy šo nowych hrěchow hladacz a šo prózowacz, jeho tež psches wužitwanje naschich semskich kublow čzesčicž; wón čže naš wuczicž tu pravu mudrosč, kotraž bebi stajnje na džen wotrachnowanja myšli. Wón pomhaj nam w hnadže, so bychmy wschitzu jeho napominanje srosymili!

Samjen.

Wostań pola naš!

W jenej malej thuringsej wjeszy wješe, napjate woczafowanje knježesche. Schulste džeczi bechu zylizli džen hižom dželawe, pod wjedženjom swojeho wuczerja zyrkej a faru šwjedženizy wudebicž. Pschi wješnym dothodže blyšczachu šo čžepne wrota s napiskom: „Witajče!“ a s podstajentymi słowami: „Wostań pola naš!“ Nowy faraš šo dženša woczafowasche. Semu te čžepne wrota a to „Witajče!“ pčaczeschtej. Niz bjes dobreho samyška pał bechu šo te słowa: „Wostań pola naš!“ pschistajile. Sedyn wobhder bėsche na tónle sbožowny pschipad pschischok; pschetož tele tsi słowa wopravdže myšl wošady dženšnišči džen najjašnišcho wuprajachu. Wješni wobhderjo bechu nimale wschitzu šhudži drjewarjo. Shtož móžesche bebi krumu dzeržecž, sa jamožiteho pčaczeschche. Bjes džiwa, so bechu tež dothodny fary jeno krótko wotměrjene. A temu pschindže městna wotležanosč; bližscha želešnicžna stazija bėsche wo něotre hodžiny šdalena.

Tak bėsche pschischlo, so hižom sa dolhi čas šredka žadyn duchowny dlje dylzi dvě lécze na tymle městnje njewosta, runjež be wošada dobra a zyrkwizy šmyšlena. To „Wostań pola naš!“ potajkim jašnu rēc rēcšesche. Wošada sa jenym duchowpastyrjom žedžesche, kotryž by jejnu šhudobu dželil a šwólmiwy byl, dljšchi čas w nej pschewnacž a šutkowacz. Ach, kóždy wošadnik čžyšche jemu džē we wschēm druhim rad wschitko k lubosči czinicž!

Duž špew džeczi šalinczi jako šnamjo, so tu nowy faraš je. Bėsche to přenje farske městno, kotrež mějesche wón šastawacz. Nětkole wón dońdže, wot wošadnych staršich postrowjeny. Šeho woczi na to „Witajče!“ a „Wostań pola naš!“ padžeschtej a wón hnydom myšl poslednich słowow srosymy. Wutroby wošady šo jemu napscheczimo horjachu, to wón šaczuwasche. Dyrbjal šo wón napscheczio temu šymny a bjesdžakny wopokasowacz? Ně, nanidny. Wón je we swojej šhudaj wošadže wostał a njeje šo teho ženje kał. Shtož jemu tam na časnym wužitku wotpadže, je jemu lubosč a pschiwšlimosč jeho wošady bohacze šarunala.

Tamni šhudži ludžo šu sa předarjom ewangelija žedžili a jeho prošyli, so čžyl dolho pola nich wostacz. Kał wjele radšcho hišče horjestajeny Sbožnik prošty šwojich šlyšči, kotřiz jeho k wostaczu nufuja! Tamnaj wuczobnikaj s Emmauša staj to šhoničoj, jako jeho tak wutrobnje a naležnje prošeschtaj: „Anježe, wostań pola naš!“ Ale tež kóždy wot naš móže to nashonicž, kiž šo we wutrobnym žadanju tele słowa po pschikladže špomnjeneju wuczobnikow nutnje modli.

F.

Čiň rachnowanje!

Luf. 16, 2.

Čiň rachnowanje, čžlowjecže! —

Spomni na te šhutne słowa,
Šdyž Böh psches šmjercž do węcnosče
Čže junu psched šud woła.

Tam šhoniš, kał šy nałožal

Šwój hnadny čas, shtó wušywał,

Žně potom sa tym šmješsch.

Pray: Shtó psched tobu wobsteji,

O Božo šwjaty, prawy?

Psched twojim šudom šašudži

Mje wulki hrěch a mały.

Na wjele tyšaz praschenjom

Tam hrěšnik nima wotmolwom,

Hrěch kóždy jeho tama.

Mi hnadu pschiswol sa prawo,

Wšče moje winy wodaj;

Šso na šchiz šhryšta šložujo

Mi jeho prawdosč podaj.

Šdyž dušcha tule draštu ma,

Še wuczisčena wot hrěcha,

Šej njejo wěste budže.

Špožč jeno, so jow na šwěče

Ša czinju twuju wolu,

Šo tebi šwjeczju žiwjenje,

Do hrěchow njepošwolu.

Nječ twój Duch je mi s wodžerjom,

Oha wobsteju psched šudženjom

A šmēju s hnadu šbžnosč.

K. A. Fiedler.

Šsymjo a plód.

W pyramidach, tamnych móžnych rownišczach egiptowskich kralow, tež mjes druhim žitne šorna namakachu, kiž bechu tam nutška lěstotki, haj lětyšazy wotpoczowale. Šo by šo jich šhadžaza móž wupruhowała, je do semje wošychu, a hlej, wone ju njebechu šhubile, a počachu hnydom roscž. Kaž s tymle lětyšazy štarym žitnym šymjenjom s pyramidow, tak ma šo tež se šymjenjom

Božeho słowa; to je tež po lětnýchazach dženša hiščeže sšhadženja-
mózne. Raž w sasterstwie, tak je Bože słowo pschezo hiščeže móz
Boža. Daj šo temule njebjesnemu šymjenju jeno do šwojeje
wutrobhy sacziščežowacz; wobledžbuj a rozpominaj jeno Bože słowo,
dha budže wono w tebi tež sšhadžecz a šo selenicz, kčecz a plody
njescz. Wšo móže wono druhdy, podobnje tamnym žitnym sornam
w rowniščežach faraonom, dolho w komorje twojeje wutrobhy kaž
morwe ležecz; ale wono tola morwe njeje, pschetož we šwojim
časfu wono i počnej žiwjenskej mozu wubiva.

Tež cłowke słowo, próstwa, w doměrje na Boga rosschěrjana,
časfo hiščeže po lětach plody njeje. Tak bēšche ras jedyn farať
w rańškej Bruskej w jenym jendželiskim łopjenu ja šwoju šyro-
townju sšawnu próstwu woczščežecz bał; njebē pať nicžo na to
doštal. Šakle po wjazorych lětach, jako bē wón na tu próstwu
dawno pošabyl, dosta wón i Kairo w Egiprowskej 100 hriwnow
wot jeneho šendželczana, kotremuž tam, kaž šo to tak praji, pschi-
padnje spomnjena nowina i woczomaj pschińdže. To bēšche pošdny,
ale štory plōb!

F.

Próstwa wo Šbōžnikowu pomoz.

Šlōž: Krala Bōh požohnuj —

Kralo na njebješach,
Mōžnarjo na wōjšach,
Pomoz nam šczel!
Bjes twojej' pomozh
W bēdženjach padamy —
Šitaj naš špomozhny
Emanuel!

Satan šy leščitwy
Škajecz chze wutrobhy,
Šputacz chze naš.
Šdyž pať ty, Šslyniko,
A bokej i nam šstupišch šo,
Leščzi šo podarmo
Špytowať djaš.

Mjepušchcz mje wot šebje!
Wšchať šy šej dobyť mje
Se šwajatej krowju!
Šrucze šo džeržu ja
Tebje hač do rowa —
Pšches tebj, Šsřednika,
Wošwobodnu.

Šswobodny wot hrēcha,
Šiž twōj šchiz wujedna,
Wostacz chzu twōj.
Šsmjercz je mi dobyče!
Wjedženoh' i marnošče
Domšna wita mje —
Tam šy ždhn mōj.

S. Wjela.

Staroscž.

„Šdyž Wš rano na polo won džecz a macze ja žyle do-
pošdnjo tak wjele cžinicž, šo njewēšče, kať džēlo došonjecz; a hdyž
šo Wš wonka w czerštwym powēšje se šwojimi ludžimi pilnje
hibacz, potom nješmē Wam staroscž wēšče blifko pschińcz;
wona dyrbi doma wostacz.“ Takle nēhdny, jako bēch hiščeže džecz,
i šwojemu wujej rēczach.

Wuj šhwilku i wotmolwjennom woczafa. Šemu bēšche šnano
nadpadnylo, šo ja we šwojej sažnej mlodošczi tajku rēcz wjedzech.
Šotom wōn džesch: „„Mojē džecz, staroscž šobu dže. Wona
šobu myšli, wona šobu rēcz, wona šobu džēka. Wona tež šobu
widži. Mōžesch pohladacz, na cžož chžesch, staroscž to tež šobu
widži. A hdyž staroscž hlada, tam je cžēmnota a njewjēšeloscz.““

„„Šeno tak dolho hač šo modlu““, wōn pošracžesch, „„a
i našchim njebješkim Wōtzom wo šwojej starosczi rēczu, nješmē
wona do rēče padacz. Tak dolho dyrbi cžakacz a mi i wutrobhy
wostacz. A druhdy mi je, kaž by šo wona w tym časfu, hdyž
šo modlu, dobry kruč wote mnje šdalika a potom i žyle druhim
woblicžom šako pschischla, wjele pscheczelnišcha, dnyli prjedy bē.
A šym-li ju ras na wokomit žyle šabyl, potom myšlu: Šj nō, šo
mnu šrosčžena wona njeje, wona je jeno mōj hōšč. Bēšche-li runje
na wokomit precžka, dha je to špočatk i temu, šo junu žyle
woteńdže.““

F.

Wohladajcze lilije na polu!

(Spitta.)

Mat. 6, 28.

Ty rjana lil'ja na polu,
Šchtō w tajkej krašnoscz
Čže štaji psched wocz i mi tu,
Šchtō tebj wudebi?

Kať nješesch draštu, křepjenu
Se škotom, bēlušcha,
Šo njewobšteji psched tobu
Tež krašnoscz Šaloma!

Bōh hlada tebj kēdžblimje,
Čže i procha šbudžiwšchi;
Wōn jandžela cži poščeje,
Šdyž wšchitko cžišche špi.

Tōn myje draštu i roštu cži,
Šu šušchi w wētšiku,
Šu bēli w šlōncžnej jašnoscz,
Čže debi i lubošču.

Ty rjana lil'ja na polu,
We šwojej krašnoscz
Šsy poštajena i šnamjenju
A i dobrej wuczby mi.

Wšchať, rjana lil'ja na polu,
Tak cžišche prajišch mi:
Šnjēs šwēta šastara džē tu
Tež šwoje kwētašchki!

Jurij Brōšf.

Njebju bliže.

Šenemu šararjej, kotryž bēšche hižom wjele-ludži w domje a
pschi rowje trošchtował, bu jena džowka psches šmjercz wšata, a
mjecz šo psches jeho šamšnu duschu drēšesch. Šedyn šastojški
bratr bē cžēlnu šwjatocžnoscz nadewšal. Šako bēšche tašama
šlōncžena, nan šemrjeteho džēšča štanu, šo i hornemu šōnzu kašchča
štupi a džesch: „Šako ja šwoje šarstwo nastupich, šym drje druhdy
nad rēku lohr pohladował, šo pať dale wo tych ludži lohrka njestaral,
kiž bēchu mi wšchitžy žušy a i mojemu šarštwu nješkušchachu. Me

psched někotrymi lětami mlody muž do mojeho domu pschińdže a šo s jenej mojich džowlow woženi, a ja s nim do jeju noweho wobhđenja čehnjech, tamnu stronu rěki. A jako nětko moje džěcžo lobra bē, wona na jene dobo interessu dosta sa tych ludži, kotřiž tam byblachu, a pschi stawanju ja kōžde ranje nad rěku lobra hladach do domišny šwojeje džowki. — Nětko pak bu mi šašo jene džěcžo wšate. Wona je psches jenu druhu rěku schła a njebo sđawa šo mi nětko wjele bliže bycz dhyžli hdy předyh.“

F.

Luboscź woštanje.

(Wofracžowanje.)

„Wostaj jemu bleschu,“ wostaj ju“, knjes duchowny k lěpschemu rěčesche. „„Ně, ně““, wona sawoła, „„ja tu staru bleschu njebam.““ — „„Dha daj mi tola hubku!““ tón wojaš rjetny a šo jej bližesche, ale wona jeho wot šo storčzi. S jenej ruku šo psched nim wobarasche a s tej drugej bleschu twjerdže dzeržesche, nan pak stajnje wołasche: „Alle wostaj jemu tu bleschu, Marja, ach wostaj ju!“ Tola wona ju njepuschezi a šo dale wobarasche — jako šo njejabzy durje kšětsje wotewrichu a s nahim mjecžom wyschł do jstwy stupi. „Schto tu čžinicze?“ wón na tych nastřožaných wojašow šahrima, „won s Wami!“ a mjelcžo šo tuczi šđalichu. Marja pak mōžnje dychajo hišcže pschego s bleschu w ruzny šřjedž stwy stejesche. „Sa šo tola nadžijam, mademoiselle (knježnicška)“, šo mlody wyschł šđowrliwje k nej wobroczi, šo praschejo, „ja šo tola nadžijam, šo Wam nihtó njeje žaneje šchitwdy čžinil?“

„„Ně, ně““, wona franžowszy wotmolwi, „„ja jenož tu bleschu s ruki dacž nochžyž, nan je ju wot džěda herbował a do njeje je moje mjeno wutocžene.““ A pschi tym wona s porštom na to mjeno pokafa.

Wón na nje pohlada, ale potom tež jej do woczow; bēsche to jenož jene wotomiknjenje a jeho woblicžo šo rosjašni, Marja pak šo rucže wotwobroczi, pschetož wona bēsche šo wšcha šacžerwjenika. Potom teho wyschła ša blido šadžichu a wón dyrbjesche šobu šnědacž; wšchitzy šjo šo mjes šobu do rěčow dachu, pschetož kaž džowka, tak tež nan derje franžowszy rěčesche, a ščoncžnje šo kšwilu po šahrodže pschethodžowachu. „Mi šo tu wšcho lubi, haj, mi je, jako bych doma byl“, tón mlody Franžowša rjetny, „w dalokej ščoncžnej Franžowskej, na brjohach rěki Loire, je moja luba macž žiwa; tam mam ja lublo s krašnymi winizami. Nětko čehnjemy do Rušowskej, potom šo wot tam wrócžimy a potom“ — a wón do jeje jašneju mōdreju wōczkow pohladny — „a potom“, wón šcheptažo pschistaji, tak šo jenož wona jeho šłowa šašlyšcha, „a potom ja šašo šem pschińdu.“

Tak šo džet miny; šmērki hižom padachu a zušnik tam hišcže pschewywasche. Knjes duchowny štwu wopuschcži, dokelž čžyšche něchtó s wošady s nim porěčecž, a Marja bēsche do kuchnje wuschła. Wyschł bē šam wō jstwyje. Wón šo po nej ros-hladowasche: na tej stronje stejesche bruna kommoda s mošasnymi wobitkami, pōdla njeje wišasche žyle mały šchpibel, na wōnje stejachu kwětki, psched nimi blidto a na nim korbiš — to bēsche wēsčže Marijne městacžko. Wón tam wšcho šwěru wobhladowasche a wobras wuhlada, kiž bē podobišna duchowneho džowcžicžki. Wyschł tu podobišnu kšětsje hrabny a ju do šwojeje listownje položi, s kotrejež jenu papjerku wutorhny a ju, jako bē na nju něotre šłowa napisał, na to městno položi, s kotrehož bēsche podobišnu wšat. Šo něotrych mjenschinach nan a džowka šašo do jstwy stupiščtaj. Pošlednje ščoncžne pruhi bēchu šo šhubike, jako tón franžowski wyschł wotěndže; Marja s čžicha po jstwyje

šhodžesche a šotšicžy, kotraž ju ša tym wyschłom praschesche, jara s kōtka wotmolwesche.

Šasajtra, jako hišcže wšchitzy špachu, wona šaše stany, šo by to, šchtož je wčžera šakomžika, dženkša napravila. Duž do korbika pschimny, šo by šebi wšcho, šchtož je k šchicžu nusne, s njeho wšala, a pschi tym wona papjerku wuhlada, na kotruž bēsche napišane: „Victor Vicomte de Rémy (Wiktora hrabja Rémy)“ a dale ničžo. Šle jeje mała podobišna tam wjazhy njebēsche. Šaž s pšomjenjemi polata, wona něotre wotomiknjenja tu papjerku wobhladowasche, potom ju w hromadže šawali, kommodu wotewri, s kotrejež mału šlotu bušchkwizu — dopomnješku šwojeje macžerje — wuczahny a ju, jako bē tu papjerku do njeje položika, šašo do kommody položi.

Š šarskim domje šo džet po dnju čžicho miny. Dołho nje-trajesche a jedyn bohaty šemjan se šušodštwu pschińdže, šo by wo jeje ruku prošyl a ju jako mandželsku na šwōj hrōd pschiwjedł. Wona drje wjedžishe, šo by to jeje nan rad widžal, tola wón ju k šlubej njenušowasche. „Ša njemōžu šo hižom ženicž, luby nano!“ wona rjetnje a šrudnje wokoło šo šhladowasche. Dčžžo a šyma šo miny, ale Wiktora Rémy šo njewrōczi; wón bē wšchat s Napoleono-wym wōjškom do Rušowskej čžahnył, s wotkal bōrny powjesč pschińdže, šo je tam wjetšči džel franžowskeho wōjška hubjeny kōnz wšat. Š ruskim lodže bē wjele tyšaz Franžowšow pohřebaných, šnadž bē tam tež Wiktora wostal.

Šako bē šo šašo lčžžo minylo a w našymje liščže se šchtomow padasche, ju jeje nan s tym šemjanom, kotryž bēsche ščerpliwje čžakał, w žřkwi šwěrowa; wona bēsche šwojemu mandželskemu šwěrna towaršchta we wješelych a šrudnych dnjach, tola bē wona štajnje čžicheje myšle, kaž by pschi šebi na něloho špominala, kotrehož je šhubila. Wona mējesche jenož jeneho šyna, ale teho mandželska jej tōjšchto wnukow a wnucžkow wobradži. A jako naj-prějšcheho wnuka pschinješechu a šo praschachu, kažke mjeno bychu jemu dali, wona rjetny: „Nječ Wiktora rěka, s tutym mjenom je mi pētna dopomnješka šjenocžena, a hdyž ja wumru, nječ wón tu mału šlotu bušchkwizu doštanje.“

(Wšchichodnje ščoncženje.)

Wšchelake s bliska a s daloka.

— Šnjes hamški hejtman s Carlomik šo šhorosče dla na wotpocžink poda. Ša jeho město pschińdže dotalny Dubiški knjes hamški hejtman s Šflug.

— Šnjes šarar Šncžet w Delnim Wuješdže šo 1. novembra na wotpocžink poda. Wón šwjecžesche 1. dezembra šańdženeho lěta šwōj 50 lětny šastojński jubilej a je po tajšim psches 50 lět w duchownškim šastojńštwje byl. Čži knježa, kotřiž čžedža šo wo šarške město w Delnim Wuješdže šamolwicž, čžyšli to šferje lěpje pola kollaturštwu Wuješdžanskeho šarškeho města čžinicž, kotrež je šašupjene psches knjesa mēšchčžanoštu Šamanna we Wužerezach.

Wuczbnja wěrnosče.

15. Špokojnosč je najwjetšche bohatswo.

16. Štrowy njewē, kaš bohaty je.

„Bombaj Bōh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchěch pschewawarňjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje doštač. Ša šchtwōrcž lěta placži wón 40 np., jenotliwe čžišła šo ša 4 np. pschedawaju.